



REPUBLIKA HRVATSKA
TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU
Zagreb, Trg Johna Fitzgeralda Kennedyja 11

P-921/2025

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Trgovački sud u Zagrebu po sucu pojedincu Maji Jurovicki, u pravnoj stvari tužitelja DRUGA FUNDACIJA SPV d.o.o., OIB: 25132169807, Lonjička ulica 2A, Zagreb, zastupanog po punomoćniku Domagoj Tomić, odvjetnik u Zagrebu, protiv tuženika PRIVREDNA BANKA ZAGREB d.d., OIB: 02535697732, Radnička cesta 50, Zagreb, zastupan po punomoćnici Anamarija Udiljak, odvjetnica u Zagrebu, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon javne glavne rasprave zaključene 19. svibnja 2026. u prisutnosti punomoćnika stranaka, s danom objave 9. lipnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je ništetna ugovorna odredba sadržana u čl. 11.3. Ugovora o kreditu broj: 9012486701 sklopljenog dana 09.05.2007. godine između Edita Sudar, Zagreb, Dinarska ulica 43, OIB: 07509169806 kao korisnika kredita s jedne strane i Privredna banka Zagreb d.d., Zagreb, Radnička cesta 50, OIB: 02535697734 kao kreditora s druge strane, i to u dijelu koji glasi:

„Korisnik kredita obvezuje se prije korištenja ili istovremeno s korištenjem kredita platiti Banci naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 1,50% (slovima: jedan cijelih pedeset posto) od iznosa kredita...”“

II. Nalaže se tuženiku isplatiti tužitelju iznos od 214,08 € sa zakonskom zateznom kamatom, tekućom na taj iznos od dana 31.05.2007. do isplate po stopi koja je do 31.12.2007. određena Uredbom o visini stope zatezne kamate; od 01.01.2008. do 31.07.2015., određena za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, od 01.08.2015. do 31.12.2022., određena za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 01.01.2023. do 29.12.2023., određena za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, od 30.12.2023. do isplate, određena uvećanjem referentne stope (kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke) za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine u roku od 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku naknaditi tužitelju parnične troškove u iznosu od 638,18 €, sa zakonskom zateznom kamatom od 9. lipnja 2026. do isplate, određenom uvećanjem referentne stope (kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke) za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

IV. Odbija se tužitelj sa zahtjevom za naknadu parničnih troškova u iznosu od 797,00 € kao neosnovan.

V. Odbija se tuženik sa zahtjevom za naknadu parničnih troškova u iznosu od 312,50 € kao neosnovan.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi tvrdi da je tuženik s Editom Sudar korisnikom kredita 9. svibnja 2007. sklopio Ugovor o kreditu broj: 9012486701. U članku 11.3. Ugovora o kreditu pod nazivom „naknada” predviđena je naknada za obradu zahtjeva i odobravanje kredita, a koju naknadu je korisnik kredita dužan prije korištenja kredita platiti u iznosu od 1,50 % naknade na iznos kredita o kojoj odredbi ugovora tuženik korisniku kredita ni na koji način nije pružio mogućnost pregovaranja, niti joj je odredba predočena uz potrebno razjašnjenje značenja i smisla iste, jer je predmetni ugovor već bio unaprijed pripremio tuženik. Takvim postupanjem tuženika prouzročena je neravnopravnost u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu korisnika kredita. Uz to, plaćanje predmetne naknade iz čl. 11.3. Ugovora o kreditu u iznosu od 214,08 € (1.612,00 kn) uzrokuje očitu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu korisnika kredita kao potrošača budući da je tuženik, nakon terećenja po osnovi naknade za obradu kredita, korisniku kredita obračunavao i zaračunavao kamatu na cjelokupan iznos kredita, iako je faktički isplatio drugi, umanjen za iznos od 214,08 € od iznosa kredita pa predlaže usvojiti tužbeni zahtjev.

2. Tuženik u odgovor na tužbu prigovara vrijednosti predmeta jer je tužitelj je vrijednost predmeta spora naznačio u iznosu od 1.614,08 € dok tužbenim zahtjevom potražuje isplatu iznosa od 214,08 € slijedom čega je vrijednost predmeta spora očito suviše visoko naznačena, a tužitelj ničim nije dokazao da mu je iznos naknade za obradu kredita uistinu i naplaćen. Tuženik navodi da korisniku kredita naknada nikada nije ni naplaćena.

Ističe prigovor nedostatka aktivne legitimacije jer da je tražbina potrošača strogo osobne naravi pa ne može biti predmet ustupa. Oспорava da je korisnik kredita bio potrošač, a istaknuo je i prigovor zastare. Ističe da je odredba ugovora o kreditu o naknadi za obradu kredita jasna, razumljiva i lako uočljiva, o njoj se pojedinačno pregovaralo i nije suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Navodi da čak kad bi predmetna odredba bila ništetna, radilo bi se o tome da je uzrok ništetnosti zabrana manjeg značaja pa se ništetnost ne može isticati. Oспорava tijekom i stopu zateznih kamata.

3. Sud je u dokaznom postupku temeljem čl. 220. st. 2. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 62/07, 84/08, 123/08, 57/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23 i 146/25 dalje ZPP) proveo dokaze uvidom u dokumentaciju u spisu i to u obavijest o ustupu tražbine (list 7 i 8 spisa), u otplatnu tablicu (list 9 do 12 spisa), u račun (list 13 spisa), u ugovor o kreditu (list 14 do 18 spisa), u ugovor o ustupu tražbine (list 19 do 23 spisa), saslušao svjedoka Editu Sudar, a pročitao je sudsku praksu i stručne članke koju su stranke dostavile u spis.

4. Sve izvedene dokaze sud je ocijenio primjenom odredbe čl. 8. te je utvrdio da je tužbeni zahtjev osnovan.

5. Predmet spora je tužiteljev zahtjev radi utvrđenja ništetnosti ugovorne odredbe kojom je predviđena obveza tužitelja platiti sve naknade i troškove sukladno odluci Banke o kreditiranju građana za kupnju automobila te tužiteljev zahtjev radi povrata naplaćene naknade za obradu kredita na temelju osporavane ugovorne odredbe u iznosu od 190,26 €.

6. Među strankama nije sporno da su tuženik i Edita Sudar korisnik kredita 9. svibnja 2007. sklopili Ugovor o kreditu broj: 9012486701.

7. Među strankama nije sporno da je naknada za obradu kredita u iznosu od 190,26 € naplaćena 10. svibnja 2007.

8. Iz ugovora o kreditu broj 9012486701 proizlazi da se radi o potrošačkom ugovoru jer korisnik kredita nije obrtnik, niti trgovac pojedinac, već fizička osoba koja ne obavlja registriranu djelatnost pa se radi o potrošaču sukladno odredbi čl. 3. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj: 79/07 – dalje u tekstu: ZZZP) koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja ugovora o kreditu.

9. Čl. 2. ugovora o kreditu određeno je da je namjena kredita za kupovinu automobila. Iz niti jednog dokaza ne proizlazi da bi korisnik kredita bio obrtnik ili trgovac, odnosno da bi automobil bio korišten u bilo kakve poslovne svrhe.

10. Svjedok Edita Sudar je iskazala da nije bilo nikakvih pregovora u banci prije sklapanja ugovora o kreditu, da je dobila ugovor i potpisala ga, a u banci joj nisu rekli ništa vezano uz naknadu za obradu kredita, niti o tome koja je njezina svrha.

11. Iz iskaza svjedoka Edite Sudar ne proizlazi da joj je tuženik dao bilo kakve informacije o tome na koje konkretne troškove se odnosi naknada za obradu kredita, a niti o o tome koja je svrha ugovaranja te naknade. Također, u odnosu na tu odredbu korisnik kredita nije imao nikakvu mogućnost pregovaranja, kao niti o ostalim odredbama ugovora jer se radilo o tipiziranom ugovoru koji joj je ponuđen.

12. Sud je prihvatio iskaz svjedoka Edite Sudar jer je logičan i uvjerljiv te u skladu s ugovorom o kreditu koji je u spisu, a iz niti jednog dokaza ne proizlazi da je Edita Sudar Automobil koristila u bilo kakve poslovne svrhe.

13. Čl. 1. ugovora o kreditu ugovoreno je da tuženik odobrava i stavlja na raspolaganje korisniku kredita kreditu u kunsjoj protuvrijednosti od 21.500,00 CHF.

14. Čl. 11.3. ugovora o kreditu ugovoreno je da se korisnik kredita obvezuje platiti naknade i troškove sukladno odluci Banke o kreditiranju građana za kupnju automobila a naplaćuje se prije korištenja kredita ili istovremeno s korištenjem kredita.

15. Iz ugovora o ustupu/prijenosu tražbine utvrđeno je da su Edita Sudar i tužitelj sklopili ugovor o ustupu tražbine 5. lipnja 2023. kojim je ugovoreno da Edita Sudar ustupa tužitelju novčanu tražbinu prema tuženiku nastalu po osnovi ništetnih odredbi ugovora o kreditu broj 9012486701 sklopljenog između Edite Sudar i tuženika, i to tražbina na povrat preplaćenih iznosa s naslova valute, kamata i svih plaćenih naknada.

16. Tražbina iz čl. 2.1 ugovora o ustupu potraživanja je odrediva, tj. činidba koja je predmet ustupa je odrediva, bez obzira na to što u čl. 2. ugovora o ustupu tražbine nije naveden konkretan novčani iznos. Ugovor o ustupu tražbine sadrži podatke o vjerovniku, dužniku i pravnom temelju tražbine koja se ustupa, te je vidljivo da se ustupa cjelokupna tražbina ustupitelja prema tuženiku po osnovi ništetnih odredbi predmetnog ugovora o kreditu. Takvim naznačivanjem predmeta cesije činidba je odrediva jer je ustupljena cjelokupna tražbina, vidljivo je koja tražbina je ustupljena, a visina te tražbine se može utvrditi s obzirom na to da se može utvrditi u kojem iznosu je korisnik kredita platio naknadu za obradu kreditnog zahtjeva.

17. Nije osnovan tuženikov prigovor nedostatka aktivne legitimacije. Odredbom čl. 80. st. 1. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj: 35/05, 41/08, 78/15, 29/18 – dalje: ZOO) propisano je da vjerovnik može ugovorom sklopljenim s trećim prenijeti na ovoga svoju tražbinu, osim one čiji je prijenos zabranjen zakonom ili koja je strogo osobne naravi, ili koja se po svojoj naravi protivi prenošenju na drugoga.

18. Tražbina koje je predmet ugovora o ustupu potraživanja nije strogo osobne naravi bez obzira na to što je ustupitelj potrošač sukladno čl. 3. ZZP-a, a primatelj je pravna osoba (dakle, nije potrošač). Tražbina koje je predmet ustupa je novčana tražbina, a novčane tražbine nisu strogo osobne naravi neovisno o svojstvu ustupitelja kao potrošača, niti se njihova narav protivi ustupu.

19. Promjena u osobi vjerovnika ne utječe na identitet tražbine pa nije odlučno to što je ustupitelj potrošač, a primatelj nije. Identitet tražbine ustupom nije promijenjen što proizlazi iz odredbe čl. 84. st. 1. ZOO-a kojom je propisano da primatelj ima prema dužniku ista prava koja je ustupitelj imao prema dužniku do ustupanja. Dakle, novčana tražbina potrošača na temelju potrošačkog ugovora zadržava takvo svojstvo i nakon ustupa tražbine osobi koja nije potrošač. To znači da se i u odnosu tužitelja kao primatelja te tražbine i tuženika kao dužnika primjenjuju propisi koji se odnose na zaštitu potrošača.

20. Nadalje, i Europski sud zauzima takvo pravno stajalište u presudi C-383/18 od 23. svibnja 2019. (sudska praksa je javno dostupna na Internetskim stranicama Europskog suda). Europski sud je u točki 20. obrazloženja presude C-383/18 zauzeo sljedeće stajalište: "Uvodno valja pojasniti kako okolnost da se sporovi u glavnom postupku vode isključivo između prodavatelja robe ili pružatelja usluga ne predstavlja prepreku primjeni Direktive 2008/48 o ugovorima o potrošačkom kreditu. Naime, kao što je to naveo nezavisni odvjetnik u točki 24. svojeg mišljenja, područje primjene te direktive ne ovisi o identitetu stranaka u predmetnom sporu, nego o svojstvu stranaka ugovora o kreditu. Međutim, u ovom slučaju potraživanja koja su predmet sporova u

glavnom postupku proizlaze iz triju ugovora o potrošačkom kreditu sklopljenih između triju potrošača i triju tuženika u glavnom postupku te su prenesena na tužitelja u glavnom postupku nakon prijevremenog ispunjenja obveza prema navedenim ugovorima."

21. Ništetna je odredba čl. 11.3. ugovora o kreditu kojom je ugovoreno da je korisnik kredita za obradu zahtjeva i odobravanje kredita dužan prije korištenja kredita platiti 1,50 % naknade na iznos kredita, obračunate s datumom Ugovora, kao i da je korisnik kredita suglasan je da se obračunati iznos naknade naplati prilikom isplate plasmana

22. Prema odredbi čl. 96. st. 1. ZZP-a ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a prema odredbi st. 2. tog članka, smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca.

23. Prema odredbi čl. 102. st. 1. ZZP-a nepoštena odredba je ništava.

24. Iz iskaza svjedoka Edite Sudar proizlazi da se o odredbi o naknadi za obradu kredita nije pojedinačno pregovaralo, kao niti o ostalim odredbama, već je cijeli ugovor bio unaprijed pripremljen od strane banke. Niti iz jednog dokaza u spisu ne proizlazi da su tuženik i korisnik kredita pojedinačno pregovarali o predmetnoj odredbi.

25. U konkretnom slučaju banka nije prezentirala korisniku kredita o kakvim se točno stvarnim troškovima koji ulaze u spornu naknadu radi, niti o svrsi te naknade, a niti o razlozima koji opravdavaju naplaćivanje naknade u iznosu od 1,50% od iznosa kredita. Predmetni ugovor o kreditu predstavlja tipski ugovor kojeg je tuženik sastavio te se o toj odredbi nije pojedinačno pregovaralo. Povrijeđeno je načelo savjesnosti i poštenja koje podrazumijeva da su svi sudionici u obveznom odnosu dužni međusobno postupati obzirno i uvažavati interese obiju strana vodeći računa o smislu i svrsi obveznog odnosa. Tuženik nije dokazao opravdanost sporne naknade, već je u ugovoru samo navedeno da se korisnik kredita obvezuje platiti sve naknade i troškove u skladu s Odlukom o Tarifi naknada za usluge kreditora. Iz toga ne proizlazi da su naknadom pokriveni stvarni troškovi koje je tuženik imao pri obradi svakog pojedinog zahtjeva i odobravanja kredita. Korisnik kredita je iz ugovorne odredbe mogao zaključiti koji je iznos naknade s obzirom na to da je određen postotkom od ukupnog iznosa kredita, ali nije bio informiran o razlozima koji opravdavaju plaćanje te naknade (koje usluge i koji troškovi tu ulaze i u kojoj visini svaki od njih).

26. Iz okolnosti da se u konkretnom slučaju radi o tipskom ugovoru i da se o spornoj odredbi nije ni moglo pregovarati, kao i da u samom ugovoru nije navedena visina naknade, može se zaključiti da banka o interesima potrošača nije vodila računa.

27. Uzrokuje li se predmetnom spornom ugovornom odredbom značajna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana, i to na štetu potrošača, ocjenjuje se ne samo kvantitativnom ocjenom odnosa iznosa kredita i iznosa ugovorene naknade za obradu i odobravanje kredita, već i ocjenom da li bi neprihvatanjem te odredbe od strane potrošača, on bio ograničen u ostvarivanju svog prava (zahtjeva za

kredit ili sadržaja ugovora o kreditu ili nametanjem neke druge dodatne obveze ili naknade).

28. Prema odredbi čl. 81. st. 1. ZZP-a/03 ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.

29. Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca (čl. 81. st. 2. ZZP-a/03).

30. Ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati (čl. 81. st. 4 ZZPa/03). 22. Nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive (čl. 84. ZZPa/03).

31. Nepoštena ugovorna odredba je ništava (čl. 87. ZZP-a/03).

32. Iz iskaza svjedoka Edite Sudar proizlazi da ona nije imao mogućnost pregovaranja u pogledu sadržaja odredbi čl. 11.3.. Ugovora o kreditu, niti bilo koje druge odredbe tog ugovora.

33. Pojedinačno pregovaranje znači da je korisniku kredita bilo dopušteno pregovarati s bankom oko sadržaja pojedinih odredbi Ugovora o kreditu, a korisnik kredita Edite Sudar tu mogućnost nije imala. Dakle, ona nije mogla pregovarati oko ugovornih klauzula koje se odnose na plaćanje tzv. ulazne naknade, niti na način da se iste maknu iz ugovora, niti da se promijeni njihova visina.

34. Naime, ugovorom o kreditu banka se obvezuje korisniku kredita staviti na raspolaganje određeni iznos novčanih sredstava, na određeno ili neodređeno vrijeme, za neku namjenu ili bez utvrđene namjene, a korisnik se obvezuje banci plaćati ugovorene kamate i iskorišteni iznos novca vratiti u vrijeme i na način kako je ugovoreno (čl. 1021. ZOO-a, koji sadržajno odgovara odredbi čl. 1065. Zakona o obveznim odnosima /Narodne novine, broj: 53/1991., 73/1991., 3/1994., 111/1993., 107/1995., 7/1996., 91/1996., 112/1999., 88/2001., dalje u tekstu: ZOO/91/).

35. Dakle, predmet ugovora o kreditu jest pozajmljivanje određenog iznosa novca s obvezom njegova povrata, nakon određenog vremena, a korisnik kredita za to korištenje tuđeg novca plaća cijenu u vidu ugovorenih kamata, za vrijeme dok pozajmljeni iznos u potpunosti ne vrati.

36. Tako je bilo ugovoreno i predmetnim Ugovorom o kreditu. Dakle, korisniku kredita dan je na raspolaganje novčani iznos od 21.500,00 CHF u kunsjoj protuvrijednosti po srednjem tečaju kreditora važećem na dan korištenja, radilo se je o kreditu za kupnju automobila, a korisnik ga je trebao vratiti do u jednakim mjesečnim anuitetima koji su se sastojali od određenog iznosa glavnice i redovnih (ugovorenih) kamata, s time da su kamate ugovorene po promjenjivoj kamatnoj stopi, koja je u vrijeme sklapanja ugovora iznosila 5,10% godišnje.

37. Iz toga proizlazi da odredba čl. 11.3. Ugovora o kreditu kojom se, pored obveze plaćanja ugovorenih kamata na korištenju glavnice kredita, ugovara plaćanje dodatne jednokratne naknade (za samu obradu i odobravanje kreditnog zahtjeva), a iznos koje naknade se odbija od iznosa odobrenog kredita, ne može biti i nije niti predmet niti cijena Ugovora o kreditu. Stoga je uopće bespredmetno utvrđivati jesu li te odredbe bile jasne, lako razumljive i lako uočljive, u smislu odredbe čl. 84. ZZP-a/03, budući da je taj test potrebno provesti samo kada se radi o odredbi koja predstavlja predmet i/ili cijenu ugovora, u kojem slučaju, kada se radi o odredbi koja čini predmet i/ili cijenu ugovora, a koja je jasna, razumljiva i uočljiva, ne bi bilo dopušteno ocjenjivati poštenje te odredbe.

38. Tuženik nije uspio dokazati da je zaposlenik banke koji je neposredno pregovarao s korisnikom kredita istoga informirao o tome koji troškovi se podmiruju plaćanjem naknade iz čl. 11.3. Ugovora o kreditu, već iste po prvi puta specificira u ovom postupku, svodeći iste na troškove radnji koje zaposlenici banke redovno poduzimaju u okviru svog radnog mjesta prilikom sklapanja ugovora o kreditu.

39. Sud napominje da zaposlenici tuženika (bilo da se radi o osobnim bankarima, bilo da se radi o zaposlenicima u IT ili nekoj drugoj službi) za svoj rad primaju plaću, koja ne ovisi o broju ugovorenih kredita niti o iznosu odobrenih kredita. Isto tako, niti materijalni troškovi tuženika ne ovise o tim parametrima (o vrsti i iznosu odobrenog kredita), već bi ti troškovi trebali u jednakom iznosu teretiti svaki ugovor o kreditu, a obzirom da iz samih navoda tuženika proizlazi da je visina ulazne naknade ovisila o vrsti odobrenog kredita te o visini odobrenog kreditnog iznosa, to znači da su korisnici kredita kojima je odobren veći iznos kredita plaćali ujedno i veću naknadu, iako ista nije imala uporište u stvarnim troškovima tuženika (tuženik zbog toga što je odobrio nekom klijentu viši iznos kredita nije mogao imati veće troškove obrade kreditnog zahtjeva).

40. U zasnivanju obveznih odnosa i ostvarivanju prava i obveza iz tih odnosa sudionici su dužni pridržavati se načela savjesnosti i poštenja (čl. 4. ZOO-a).

41. Postupanje sukladno načelu savjesnosti i poštenja podrazumijeva da su sudionici u obveznom odnosu dužni međusobno postupati obzirno, uz uvažavanje interesa obje strana, vodeći računa o smislu i svrsi obveznog odnosa

42. S obzirom da u slučaju da korisnik kredita nije pristao platiti naknadu za obradu i osiguranje kredita (čl. 11.3. Ugovora o kreditu), do sklapanja predmetnog Ugovora o kreditu ne bi niti došlo (ugovor je unaprijed pripremljen od strane tuženika, bez mogućnosti pregovaranja o sadržaju pojedinih odredaba, po principu "uzmi ili ostavi"), da se plaćanjem te naknade ne podmiruju stvarni troškovi koje je tuženik imao uslijed sklapanja predmetnog ugovora te da se ta naknada naplaćuje iz iznosa odobrenog kredita, tako da se korisniku kredita faktično stavlja na raspolaganje manji iznos kredita, dok mu se ugovorne kamate obračunavaju na cjelokupni odobreni iznos kredita, to proizlazi da je ugovaranjem odredbe čl. 5. Ugovora o kreditu, protivno načelu savjesnosti i poštenja, prouzrokovana značajna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu korisnika kredita kao potrošača.

43. Stoga je navedena odredba nepoštena, a time i ništetna (čl. 81. st. 1. i čl. 87. ZZP-a/03).

44. U konkretnom slučaju nije ništetan cijeli Ugovor o kreditu, već samo navedeni dio odredbe čl. 11.3. Ugovora.

45. Naime, ništetnost neke odredbe ugovora ne povlači ništetnost ugovora ako on može opstati bez ništetne odredbe i ako ona nije bila ni uvjet ugovora ni odlučujuća pobuda zbog koje je ugovor sklopljen (čl. 324. st. 1. ZOO-a).

46. Posljedica ništavosti navedene odredbe o tzv. ulaznoj naknadi jest ta da je potrošač (korisnik kredita) Edita Sudar imala prema tuženiku tražbinu povrata novčanog iznosa kojeg je tuženik stekao temeljem tih ništetnih odredaba, dakle, u okviru instituta stjecanja bez pravne osnove, imao bi pravo na povrat onog što je primjenom navedene odredbe platio tuženiku, sve sukladno odredbi čl. 323. st. 1. u vezi čl. 324. st. 1. ZOO-a o pravnim posljedicama ništetnosti ugovora ili njegovih pojedinih odredbi te čl. 1111. st. 1. ZOO-a o stjecanju bez pravne osnove.

47. Visina naknade koju je Edita Sudar platila tuženiku po osnovi odredbe čl. 11.3. Ugovora o kreditu nije sporna i iznosi 190,26 € te je ista naplaćena 10. svibnja 2007. što su stranke kao nesporno utvrdile na ročištu 27. listopada 2025.

48. Navedena tražbina, kao i svaka druga tražbina, osim onih čiji je prijenos zabranjen zakonom ili je strogo osobne naravi ili se po svojoj naravi protivi prenošenju na drugog, može biti predmetom ustupa (čl. 80. st. 1. ZOO-a).

49. Primatelj tražbine (cesionar) ima prema dužniku (cesusu) ista prava koja je ustupitelj tražbine (cedent) imao prema dužniku do ustupanja (čl. 84. st. 1. ZOO-a).

50. Iz predmetnog Ugovora o ustupu tražbine proizlazi da je Edita Sudar ustupila tužitelju novčanu tražbinu prema tuženiku po osnovi povrata preplaćenih iznosa po osnovi valute, kamata i svih plaćenih naknada nastalu temeljem ništetnih odredbi Ugovora o kreditu (čl. 1. i 2. Ugovora o ustupu tražbine).

51. Valja istaknuti da je tražbina dovoljno određena ako su u ugovoru jasno naznačeni vjerovnik, dužnik i pravni temelj iste, a ista je određiva ako ugovor sadrži dovoljno podataka temeljem kojih se ti elementi mogu odrediti (čl. 272. st. 1. ZOO-a).

52. U konkretnom slučaju Ugovor o ustupu tražbine sadrži podatke o vjerovniku, dužniku i pravnom temelju tražbine koja se ustupa, dok je samo utvrđivanje visine iste ostavljeno za kasnije, s obzirom da se taj iznos, ako je sporan, bez provođenja financijskog vještačenja ne može utvrditi.

53. Stoga je tražbina koja se ustupa jasno određena, a time je i sama činidba ugovora jasno određena pa nema mjesta zaključku o ništetnosti predmetnog Ugovora o ustupu tražbine zbog neodređenosti činidbe, u smislu odredbe čl. 269. i 270. st. 1. ZOO-a.

54. Potpuno je nebitno što tužitelj nema svojstvo potrošača, jedino je relevantno da je na njega prenesena tražbina potrošača nastala primjenom ništetne odredbe čl. 10. (potrošačkog) Ugovora o kreditu.

55. Ovo stoga, što se radi o prenosivoj imovinsko – pravnoj tražbini čiji se objektivni identitet prijenosom na drugog vjerovnika ne mijenja, dakle, promjenom osobe vjerovnika nije promijenjen identitet tražbine koja se ustupa, što je osobito vidljivo iz odredbe čl. 84. st. 1. ZOO-a prema kojoj primatelj tražbine (cesionar) ima prema dužniku (cesusu) ista prava koja je ustupitelj tražbine (cedent) imao prema dužniku do ustupanja.

56. Novčane tražbine potrošača nisu strogo osobne tražbine, niti se njihova narav protivi ustupanju, a niti je prijenos istih zabranjen zakonom, dakle, iste su prenositelje kao i većina novčanih tražbina, bez obzira na svojstvo njihova nositelja (tako i Sud EU, u presudama C-383/18 od 11. rujna 2019. i C-519/19 od 1/8. studenog 2020.).

57. Slijedom navedenog, tužitelj je aktivno legitimiran potraživati od tuženika ono što je isti primio od Edite Sudar u ispunjenju Ugovora o kreditu primjenom ništetne odredbe o ulaznoj naknadi.

58. Tražbina povrata stečenog bez pravne osnove zastarijeva protekom općeg zastarnog roka od 5 godina koji načelno počinje teći prvog dana nakon dana kada je stjecatelj nešto stekao (čl. 215. st. 1. i čl. 225. ZOO-a), ali prema pravnom shvaćanju kojeg je Vrhovni sud Republike Hrvatske zauzeo na sjednici Građanskog odjela održanoj 30. siječnja 2020., a kojeg prihvaća i ovaj sud, zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz čl. 323. st. 1. ZOO-a kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora.

59. S obzirom da odredbe čl. 11.3. Ugovora o kreditu još uvijek nisu utvrđene ništetnima pravomoćnom sudskom odlukom, to zastara u konkretnom slučaju nije niti počela teći.

60. Stoga je valjalo prihvatiti tužbeni zahtjev za utvrđenje ništetnosti odredaba dijela čl. 11.3. Ugovora o kreditu i za isplatu iznosa od ukupno 190,26 € s zateznim kamatama.

61. Zatezne kamate obračunavaju se od dana kada je tuženik predmetnu naknadu naplatio, dakle, od 10. svibnja 2007. iz razloga što je tuženik taj koji je inzistirao na ugovaranju predmetne naknada, bez mogućnosti odbijanja od strane druge strane, protivno načelu savjesnosti i poštenja, narušavajući pri tom ravnopravnost u pravima i obvezama ugovornih strana, što znači da je bio nepošten pa mora platiti zatezne kamate od dana stjecanja navedenih naknada (čl. 1115. ZOO-a).

62. Odluka o troškovima postupka iz toč. III., IV. i V izreke presude temelji se na odredbama čl. 154. st. 1. čl. 155. i čl. 164. st. 1. i 2. ZPP-a i Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika Narodne novine, broj: 138/23, dalje: Tarifa) kao vrijednosti predmeta spora koju je sud utvrdio u iznosu od 190,26 € na ročištu 27. listopada 2025.

63. Tužitelju je priznat trošak sastava tužbe i podneska od 28. lipnja 2025. u iznosu od po 200,00 € (Tbr.8.1.) te za zastupanje na ročištu 27. listopada 2025., 20. veljače

2026. i 19. svibnja 2026. u iznosu od po 50,00 € (Tbr. 9. 1.), kao i trošak pristupa na ročište za objavu presude u iznosu od 25,00 € (Tbr.9.3.) dakle ukupno 575,00 €
Tužitelju je priznat trošak sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 33,18 € koliko je i platio sudsku pristojbu (čl. 1. i 2. Zakona o sudskim pristojbama (Narodne novine, broj 118/2018 i 51/23; dalje: ZSP i Tar. br. 1. t. 1. Uredbe o Tarifi sudskih pristojbi – Narodne novine, broj: 37/23 dalje: Uredba), kao i trošak sudske pristojbe na presudu Tbr. br. 2. t. 1. Uredbe u iznosu od 30,00 € . Dakle, tužitelju je priznat parnični trošak u iznosu od 638,18 € slijedom čega je odlučeno kao u toč. III. izreke presude.

64. Tužitelju ne pripada naknada za sastav podneska od 31. kolovoza 2025. u iznosu od 200,00 € (Tbr. 8. 1.) jer tim podneskom samo ponavlja sve izneseno u tužbi pa je bio nepotreban za vođenje predmetne parnice, u smislu odredbe čl. 155. st. 1. ZPP-a, a nije mu priznat ni trošak zastupanja na ročištu 27. listopada 2025., 20. veljače 2026. i 19. svibnja 2026. u iznosu od po 200,00 € nego u iznosu od po 50,00 € jer je vrijednost predmeta spora utvrđena u iznosu od 190,26 € na ročištu 27. listopada 2025. pa mu tako nije priznat ni trošak pristupa na ročište za objavu presude u iznosu od 100,00 € nego u iznosu od 25,00 € pa je preko iznosa od 638,18 € do zahtijevanog iznosa od 1.435,18 € za iznos od 797,00 €, valjalo odbiti kao neosnovan i odlučiti kao u toč. IV. Izreke.

65. Tuženik nije uspio u sporu pa je njegov zahtjev za nakanu parničnih troškova u iznosu od 312,50 € odbijen kao neosnovan i odlučeno kao u toč. V. Izreke.

U Zagrebu 9. lipnja 2026.

Sudac:
Maja Jurovicki

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv presude dopuštena je žalba Visokom trgovačkom sudu Republike Hrvatske u roku od 15 dana od dana kada se smatra da je dostava presude obavljena (za stranku koja je bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje), odnosno u roku od 15 dana po primitku presude (za stranku koja nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje), koja se podnosi putem informacijskog sustava.

DNA

- tužitelju po punomoćniku
- tuženiku po punomoćniku
- kal 30 dana

Broj zapisa: **9-30889-25fb4**

Kontrolni broj: **056ee-a42c5-e09d9**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>



unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Trgovački sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.